

ELS SENSE FESTA

Heribert Masana i Soler

Temps era temps, tampoc fa tants anys..., tota una generació de joves i no tant joves vam viure i convida ens uns paràmetres de festes populars que, a hores d'ara, comencen a ser molt diferents. A la festa se l'està sacralitzant massa, se l'està gestionant massa, buscant una suposada perfecció, correcció i protocols immensos de bons comportaments. No volent assumir el risc i, en conseqüència, domesticant-la, volent-la calmar, apaivagar la seva essència incontrolable.

I totes hi han caigut, des de la dreta més reaccionària, fins l'esquerra més esquerranosa. Totes. És una llàstima. Teníem l'oportunitat d'or que aquests primers 40 anys de "democràcia" festiva servissin per reforçar, precisament, tot allò contrari que va suposar la dictadura. Però ara la dictadura es fa d'una altra manera, invisible, però eficaç, va restant, poc a poc, però inexorablement, tot allò que ens feia sentir lliures. Tot ha d'estar sota control. Tant poden ser rastafaris amb moralitat franciscana, com borjamaris amb camisa meticulosament planxada. I aquest és el drama. Totes s'han cregut que la festa s'ha de domesticar, deixar els mínims espais possibles per la improvisació, per la espontaneïtat, per la naturalitat del moment, no fos cas...

La tradició és l'actual bíblia. El costum és l'actual constitució. Tradicions i costums que algun dia, algun primer dia algú s'inventà, per tant, res neix com per l'art de l'encantament. No hi ha res més perillós que fer una lectura restrictiva del que vol dir tradició i costum. És un dels altres drames que s'escampen per centenars de joves actuals que també s'ho creuen tot. Fins i tot ja es comença a veure que una maleïda carretilla que peta fora de temps és motiu d'una reunió monotemàtica per mirar que no passi mai més..., com si tot fos un fracàs. És aquesta exigència i autoexigència que alguns festers i festeres s'autoimposen de manera exagerada. Però realment la festa la gaudeixen? O la pateixen?

Sóc dels que penso que la festa ha de sortir tal qual, preparada, amb certa organització bàsica, però que la gràcia és que un cop al carrer la mateixa festa respiri tal com li plagui, tal com la gent la vulgui, segons la lluna del dia, segons el moment, lliure, arriscada, irreverent si cal, però autèntica, no artificial, ni imposada, ni meticulosament pautaada, i menys controlada. Imperfecte, clar que sí, imperfecte, però viscuda.

Publicat al desaparegut bloc de l'Atzavara, el 19 juny 2019